

MICHAEL CONNELLY

TURA de NOAPTE

1

Ballard și Jenkins ajunseră la casa de pe El Centro cu puțin timp înainte de miezul nopții. Era primul apel din tura lor. În fața casei se afla deja o mașină de poliție, iar Ballard îi recunoștu pe cei doi polițiști în uniformă care se aflau pe veranda bungalowului împreună cu o femeie căruntă, în halat de baie. John Stanley era ofițerul superior al turei, iar partenerul său era Jacob Ross.

– De data asta te ocupi tu, zise Jenkins.

În cei doi ani de când erau parteneri, își dăduseră seama că Ballard se pricepea cel mai bine să lucreze cu victimele de sex feminin. Asta nu însemna că Jenkins era un bădăran, dar Ballard înțelegea mai bine stările emoționale ale victimelor de sex feminin. Rolarile se inversau atunci când aveau pe mână un caz în care victima era bărbat.

– Recepționat, zise Ballard.

Coborâră din mașină și se îndreptară spre veranda luminată. Ballard ținea aparatul de emisie-recepție în mână. În timp ce urcau cele trei trepte, Stanley le-o prezenta pe femeie. O cheme Leslie Anne Lantana și avea săptezeci și șapte de ani. Ballard nu credea că vor pierde prea mult timp acolo. Majoritatea spargerilor se rezumau la un raport, poate o cerere de prelevare de amprente, dacă aveau noroc și găseau vreun indiciu că hoțul atinsese suprafete de pe care se putea preleva ceva.

– Doamna Lantana a primit în seara aceasta un e-mail de alertă de fraudă prin care era însăștiințată că cineva a încercat să achiziționeze ceva de pe Amazon cu cardul ei de credit.

– Și nu ați fost dumneavoastră, spuseșe Ballard, confirmând ceea ce era deja evident.

– Nu, este vorba despre un card pe care îl țin pentru situații de urgență și pe care nu îl folosesc niciodată pentru achiziții pe internet, răspunse femeia. Tocmai de aceea achiziția a fost semnalată. Folosesc un alt card pentru Amazon.

– În regulă, zise Ballard.

– Ați sunat la compania de carduri de credit?

– În primul rând, am verificat să văd dacă nu mi-am pierdut cardul și am descoperit că nu mai am portofelul în geantă. Mi-a fost furat.

– Știi cumva unde și când a fost furat?

– Ieri mi-am făcut cumpărăturile la Ralphs, deci știu că atunci îl aveam. După aceea, am venit acasă și n-am mai ieșit. Ați plătit cu un card?

– Nu, cu numerar. Întotdeauna plătesc cu numerar la Ralphs. Dar am scos cardul magazinului ca să obțin reducere.

– Credeți că este posibil să vă fi uitat portofelul la Ralphs? Poate la casa de marcat, atunci când ați scos cardul?

– Nu, nu cred. Am mare grijă de lucrurile mele. De portofel și de geantă. Și nu sunt senilă.

– Nu am vrut să sugerez asta, doamnă. Doar vă întreb.

Ballard schimbă direcția, deși nu era convinsă că femeia nu își uitase portofelul la Ralphs, de unde l-ar fi putut șterpeli oricine.

– Cine locuiește cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă ea.

– Nimici, răspunse Lantana. Locuiesc singură. Cu excepția lui Cosmo, câinele meu.

– De când v-ați întors de la Ralphs, a bătut cineva la ușa dumneavoastră sau a intrat în casă?

– Nu, nimici.

– Nu v-au vizitat prieteni sau rude?

– Nu, dar nu mi-ar fi luat portofelul dacă ar fi trecut pe la mine.

– Desigur, nici nu vreau să sugerez altceva. Încerc doar să îmi dau seama ce s-a întâmplat ieri. Așadar, spuneți că ați fost acasă tot timpul de când ați venit de la Ralphs?

– Da, am fost acasă.

– Dar Cosmo? Îl plimbați pe Cosmo?

– Desigur, de două ori pe zi. Dar încui ușa atunci când ies, și nu merg prea departe. Este bâtrân, și nici eu nu întineresc.

Ballard zâmbi înțelegător.

– Ieșiți la plimbare la aceeași oră în fiecare zi?

– Da, ne ținem de program. Este mai bine pentru câine.

– Cât timp vă plimbați?

– Treizeci de minute dimineață și, de obicei, puțin mai mult după-amiază. Depinde cum ne simțim.

Ballard încuviașă. Știa că un hoț care s-ar fi plimbat prin zona de sud a orașului Santa Monica nu trebuia decât să o zărească pe femeie plimbându-și câinele și să o urmărească până acasă. Ar fi verificat dacă locuia singură, apoi s-ar fi întors în ziua următoare, la aceeași oră, când ea ar fi scos din nou câinele la plimbare. Majoritatea oamenilor nu își dădeau seama că de multe ori cele mai simple obiceiuri pe care le aveau îi făceau vulnerabili în fața prădătorilor. Un hoț experimentat ar intra și ar ieși din casă în mai puțin de zece minute.

– Ați verificat să vedeți dacă vă mai lipsește ceva? o întrebă detectivul.

– Încă nu, răspunse aceasta. Am sunat la poliție de îndată ce am văzut că îmi lipsește portofelul.

– Haideți să intrăm, să aruncăm o privire în jur și să vedem dacă că vă mai lipsește ceva, zise detectivul.

În timp ce Ballard o însoțea pe Lantana prin casă, Jenkins se duse să verifice dacă nu cumva cineva umblase la încuietoarea ușii din spate. În dormitorul femeii, pe pernă se afla un câine. Era un metis de boxer cu față albă de bâtrânețe. Ochii săi lucioși o urmăreau pe Ballard, dar nu se ridică. Era prea bâtrân. Scoase un mărâit din adâncul pieptului.

– Totul este în regulă, Cosmo, îl liniști femeia.

– Ce este, boxer corcic cu ce? fu curioasă Ballard.
– Ridgeback, răsunse Lantana. Așa credem noi.

Ballard nu era sigură dacă prin „noi“ se referea la ea însăși și la câine sau la altcineva. Poate că era vorba de femeie și de doctorul veterinar.

Femeia termină verificările scotocind prin sertarul cu bijuterii și îi spuse că nu lipsea nimic în afara de portofel. Acest lucru o făcu pe Ballard să se gândească din nou la Ralphs sau la faptul că hoțul crezuse că avea mai puțin timp la dispoziție decât avusese în realitate, ca să scocească prin casă.

Jenkins li se alătură și spuse că nu părea să se fi umblat la încuietorile ușilor sau că fuseseră forțate.

– În timp ce v-ați plimbat câinele, ati observat ceva neobișnuit pe stradă? o întrebă pe bătrâna Ballard. Pe cineva care nu avea ce căuta acolo?

- Nu, nimic neobișnuit, răsunse femeia.
- Se construiește ceva pe stradă? Există muncitori în zonă?
- Nu, nu aici.

Ballard îi ceru femeii să îi arate e-mailul de la compania de carduri. Se duseră într-un colț al bucătăriei, unde Lantana avea un laptop, o imprimantă și un suport de documente doldora de plicuri. Era evident „biroul“ de unde își plătea facturile și făcea comenzi pe internet. Bătrâna luă loc și deschise notificarea pe ecranul computerului. Ballard se aplecă peste umărul ei ca să îl citească. Apoi o rugă pe femeie să sună din nou la compania de carduri.

Lantana sună de pe telefonul din perete, care avea un fir lung, ce se întindea până la celălalt colț al camerei. Îi dădu receptorul lui Ballard, care ieși pe hol împreună cu Jenkins, întinzând firul la maximum. Vorbea cu un specialist în prevenirea fraudelor, care avea accent indian. Ballard se prezintă ca fiind detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles și ceru adresa de livrare care fusese introdusă pentru achiziția făcută cu cardul de credit înainte ca aceasta să fie respinsă ca posibil frauduloasă. Specialistul îi spuse că nu putea să îi divulge această informație fără mandat.

– Cum adică? dori Ballard să afle. Doar sunteți specialist în prevenirea fraudelor, nu? Este vorba despre o fraudă, iar dacă îmi veți da adresa, aş putea face totuși ceva în această privință.

– Îmi pare rău, răsunse specialistul. Nu pot. Cei de la departamentul nostru juridic trebuie să îmi dea undă verde și n-au făcut-o.

- Faceți-mi legătura cu departamentul juridic.
- E închis acum. E ora prânzului și e închis.
- Atunci vreau să vorbesc cu superiorul dumneavoastră.
- Ballard se uită la Jenkins și scutură frustrată din cap.
- Dimineață va ajunge la biroul de furturi, spuse Jenkins. Ce-ar fi să-i lași pe ei să se ocupe de asta?
- Nu se vor ocupa, răsunse Ballard. Cazul va fi dat uitării. Nu îl vor căuta pe infractor și nu e corect față de ea.

Arătă cu capul spre bucătărie, unde femeia stătea pe un scaun având o privire deznașdăduită.

– N-a zis nimici nimic de corectitudine, continuă Jenkins. Asta este situația.

După cinci minute, la telefon se auzi vocea supraveghetorului. Ballard îi explică faptul că era vorba de o situație ce putea evoluă rapid și că trebuia să se miște repede ca să prindă persoana care furase cardul de credit al doamnei Lantana. Supraveghetorul îi spuse că încercarea de a folosi cardul de credit nu se materializase, prin urmare sistemul de alertare a fraudei funcționase.

– Nu mai este vorba despre o „situație ce poate evoluă rapid“, aşa cum o numiți dumneavoastră, îi spuse el.

– Sistemul funcționează doar dacă îl prindem pe individ, îi zise Ballard. Nu înțelegeți? Blocarea utilizării cardului este doar un aspect, deoarece acest lucru protejează doar persoanele juridice. Nu o protejează și pe doamna Lantana, în casa căreia a intrat cineva.

– Îmi pare rău, explică supraveghetorul. Nu vă pot ajuta fără ordin judecătoresc. Aceasta este protocolul nostru.

- Cum vă numiți?
- Numele meu este Irfan.
- Unde ești, Irfan?

- Cum adică?
- Ești în Mumbai? Delhi? Unde?
- Da, sunt în Mumbai.
- De aceea nu-ți pasă. Pentru că individul acesta nu va intra niciodată în casa ta din Mumbai și nu-ți va fura portofelul. Mulțumesc foarte mult.

Ea intră din nou în bucătărie și puse receptorul la loc, înainte ca supraveghetorul să aplice să răspundă. Se întoarce spre partenerul ei.

- În regulă, ne întoarcem la sediu, scriem raportul și-l dăm celor de la biroul de furturi, zise ea. Să mergem.

2

Ballard și Jenkins nu mai ajunseră la sediu ca să scrie raportul referitor la furtul din casa doamnei Lantana. Fură trimiși de comandantul de serviciu la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood ca să verifice o agresiune. Ballard parcă mașina pe un loc rezervat ambulanțelor, aflat lângă accesul la Urgență, lăsă girofarul pornit, apoi intrără pe ușile batante. Ballard notă ora pe care urma să o scrie ulterior în raport. Era 12.41, conform ceasului de deasupra geamului de la recepție.

Acolo se afla un ofițer începător, cu pielea la fel de albă ca a unui vampir. Ballard ii făcu un semn din cap, iar acesta se apropiie să le dea raportul. Era un simplu agent de poliție și prea nou în departament pentru ca ea să îi stie numele.

- Am găsit-o într-o parcare din Santa Monica, lângă Highland, spuse agentul de poliție. Se pare că a fost abandonată acolo. Făptașul a crezut, probabil, că era moartă. Dar era în viață și chiar semiconștientă timp de câteva minute. Cineva a cotonogit-o destul de bine. Unul dintre paramedici a zis că s-ar putea să aibă o fractură craniiană. Au dus-o în spate. Superiorul meu e acolo.

Era posibil ca agresiunea să se fi transformat într-un caz de răpire, lucru care îi stârni curiozitatea lui Ballard. Se uită la ecusonul polițistului și văzu că îl chema Taylor.

- Taylor, eu sunt Ballard, zise ea, iar el este detectivul Jenkins. Când ai intrat în Secția 6?

- E prima misiune, de fapt, răsunse Taylor.
- Direct din academie? Bun-venit! Te vei distra la Secția 6 aşa cum nu te-ai mai distrat niciodată. Cine este supraveghetorul tău?
- Ofițerul Smith, doamnă.
- Nu sunt mama ta. Nu-mi spune „doamnă”.
- Îmi cer scuze, doamnă. Adică...
- Ești pe mâini bune cu Smitty. E de treabă. Ați identificat victimă?
- Nu, nu i-am găsit geanta sau altceva, dar am încercat să vorbim cu ea în timp ce așteptam paramedicii. Ba se trezea, ba leșina și vorbea fără noimă. Parcă a spus că o cheamă Ramona.
- A mai spus și altceva?
- Da, a pronunțat „casa răsturnată”.
- „Casa răsturnată?”
- Da. Ofițerul Smith a întrebat-o dacă îl cunoaște pe agresorul ei, iar ea a răspuns că nu. A întrebat-o unde a fost atacată, iar ea a spus „casa răsturnată”. După cum spuneam, nu era foarte coerentă.
- Ballard dădu aprobator din cap și se gândi la ce s-ar fi putut referi victimă.
- În regulă, spuse ea. Vom merge acolo și vom verifica zona.

Ballard îi făcu un semn din cap lui Jenkins și se îndreptară spre ușa care ducea către zona de tratament a Urgențelor. Purta un costum Van Heusen gri-închis cu dungi subțiri și albe. Credea că aerul oficial pe care i-l dădea costumul se potrivea cu tenul ei măsliniu și cu părul blond. În plus, îi conferea un aer autoritar care compensa faptul că era minionă. Își trase sacoul suficient pentru ca recepționera din spatele geamului să îi vadă insigna prinșă la curea și să deschidă ușa automată.

Centrul de primire era compus din șase separareuri de evaluare și tratare a pacienților, ascunse după draperii. Doctori, asistente și tehnicieni mișunau în jurul recepției din mijlocul încăperii. Domnea un haos organizat, fiecare cu sarcina sa, de parcă totul ar fi fost coordonat de niște mâini invizibile. Era o noapte agitată, aşa cum erau toate nopțile la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.

Un alt ofițer de poliție stătea în fața unei draperii ce ascundea separaul 4, iar Ballard și Jenkins se duseră direct la el. Avea trei trese pe mânci – cincisprezece ani în departament –, iar Ballard îl cunoștea bine.

- Smitty, doctorul e aici? vru să știe Ballard.
- Ofițerul Melvin Smith se opri din scris și își ridică ochii din telefon.
- Ballard, Jenkins, care-i treaba? zise Smith. Nu, e singură, adăugă el. Vor s-o ducă în blocul operator. Fractură craniană, edem cerebral. Au spus că trebuie să îi deschidă craniul ca să elibereze presiunea.
- Cunosc senzația, zise Jenkins.
- Deci, nu vorbește? întrebă și Ballard.
- Acum, nu, răsunse Smith. Au sedat-o și i-am auzit spunând că vor să îi inducă starea de comă până când se micșorează edemul. Hei, Ballard, ce mai face Lola? N-am mai văzut-o de mult.
- Lola este bine, răsunse Ballard. Ați găsit-o voi sau ați primit un telefon?
- A fost un pont, răsunse Smith. Cineva trebuie să fi sunat, dar a dispărut până am ajuns noi acolo. Victimă zăcea singură în parcare. Am crezut că era moartă.
- Ați chemat pe cineva să izoleze perimetru? întrebă imediat Ballard.
- Nu, nu e nimic altceva acolo decât sânge pe asfalt, Ballard, răsunse Smith. Trupul a fost aruncat acolo.
- Haide, Smitty, astea-s prostii. Trebuie să cercetăm locul. Ce-ar fi să plecați și să supravegheați parcarea până când vom trimite o echipă acolo. Puteți sta în mașină ca să vă întocmiți rapoartele sau ceva.
- Smith aștepta aprobarea lui Jenkins, care era detectivul-șef.
- Are dreptate, spuse Jenkins. Trebuie să stabilim perimetru.
- Receptionat, zise Smith, cu tonul unui om convins că este o pierdere de timp.

Ballard dădu draperia la o parte și intră în separa. Victima stătea întinsă pe spate pe pat, acoperită cu un halat verde de spital. Avea tuburi în ambele brațe și în nas. Ballard văzuse multe victime

ale violenței în cei paisprezece ani de când se afla în breaslă, dar acesta era unul dintre cele mai grave cazuri pe care le văzuse, iar victimă încă trăia. Femeia era minionă și nu părea să aibă mai mult de cincizeci și cinci de kilograme. Ambii ochi îi erau umflați și încihiși și era evident că globul ocular drept era spart. Partea dreaptă a feței, deformată din cauza umflăturii, avea pielea jupuită. Era împedite că fusese bătută cu brutalitate și târâtă cu fața în jos pe o suprafață dură – probabil parcarea – cu fața în jos. Ballard se apleca deasupra patului și privi cu atenție rana de pe buza de jos. Era o mușcătură urâtă care îi despicașe buza. Țesutul sfâșiat era prins de două suturi temporare. Va avea nevoie de un chirurg plastician. Dacă va supraviețui.

– Dumnezeule! exclamă Ballard.

Scoase telefonul și deschise camera foto. Începu să fotografieze, mai întâi întregul chip al victimei, și apoi detaliat, fiecare rană. Jenkins privea fără să facă vreun comentariu. Știa cum proceda ea.

Ballard desfăcu nasturii halatului pentru a verifica dacă existau răni pe piept. Pe partea stângă a trunchiului, observă câteva vânătăi pronunțate care erau delimitate și drepte, părând să fi fost provocate mai degrabă de un obiect decât de un pumn.

– Uită-te aici, zise Ballard. Boxuri?

– Așa arată, spuse el. Poate.

Se retrase, dezgustat de ceea ce vedea. John Jenkins lucra de douăzeci și cinci de ani în breaslă, iar Ballard știa că nu mai avea de mult empatie. Era un detectiv bun – atunci când voia. Dar, asemenea multora aflați în branșă de atât timp, nu dorea decât să fie lăsat în pace ca să își poată face treaba. Sediul poliției din centrul orașului se numea PAB¹. Indivizii ca Jenkins credeau că inițialele veneau de la „politică și birocrație“ sau de la „politică și rahat“, după preferințe.

De obicei, tura de noapte era „premiul“ celor care intrau în conflict cu politica și cu birocrația departamentului. Însă Jenkins era o raritate, deoarece prefera tura de la 23.00 la 7.00. Soția lui avusese cancer, iar el prefera să lucreze în intervalul în care ea

¹ Clădirea Administrativă a Poliției (n.tr.)

dormea, astfel încât să poată fi acasă în fiecare zi când ea era trează și avea nevoie de el.

Ballard făcu alte poze. Sânii victimei erau plini de vânătăi, iar sfârcul drept fusese sfâșiat, la fel ca buza, de niște dinți nemiloși. Sânul stâng era rotund și tare, iar cel drept, mai mic și turtit. Erau implanturi, iar unul se spârsese în interior. Ballard știa că impactul trebuie să fi fost extrem de puternic ca să se întâiple asta. Mai văzuse o singură dată un asemenea caz, dar victimă murise.

Trase cu blândețe halatul la loc și îi verifică mâinile pentru răni defensive. Unghiile îi erau rupte și însângerate. Încheieturile îi erau pline de vânătăi pronunțate și zgârieturi, ceea ce însemna că victimă fusese legată și ținută captivă suficient de mult timp ca să rămână cu urme. Ballard credea că era vorba de ore, nu de minute. Poate chiar de zile.

Continuă să facă poze și atunci observă degetele lungi și articulațiile late ale victimei. Santa Monica și Highland – trebuie să-și fi dat seama. Apucă ușor tivul halatului și-l ridică. Din punct de vedere biologic, victimă era bărbat.

– La naiba, nu țineam morțiș să văd asta, zise Jenkins.

– Dacă Smitty a știut și nu ne-a spus, atunci e un ticălos nenorocit, conchise Ballard. Lucrurile se schimbă.

Își alungă furia și își reveni.

– Înainte să plecăm de la sediu, ai observat dacă cineva lucra la Moravuri în seara asta? întrebă ea.

– Da, lucrau la ceva, răspunse Jenkins. Nu știa la ce. L-am văzut pe Pete „Pistolul“ în camera de recreere, punând de cafea.

Ballard se îndepărta de pat și glisă pozele de pe telefon până când ajunse la cea cu fața victimei. I-o trimise lui Pete Mendez, de la biroul de Moravuri, de la secția din Hollywood, însotită de textul:

„Îl recunoști? Ramona? Din Santa Monica?“

Mendez era vestit la Secția 6, dar nu din cele mai bune motive. Își petrecuse cea mai mare parte din carieră ca polițist sub acoperire la Moravuri și, fiind mai Tânăr, era adeseori trimis să pozeze drept prostituat. În timpul acestor operațiuni sub acoperire, purta microfon, deoarece înregistrarea era cea pe care se construia cazul